

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **D.D.**

oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j.: Dz. U. 2023, poz. 172) i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 17 lipca 2023 r.

zażalenia obrońcy oskarżonego

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22,

o zastosowaniu tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wyrokiem z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22, wydanym po rozpoznaniu kasacji wniesionej m.in. przez obrońcę oskarżonego D.D., od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 listopada 2021 r., sygn. akt X Ka 461/20, wobec tego oskarżonego utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Pruszkowie z dnia 19 grudnia 2019 r., sygn. akt II K 664/15, uchylił zaskarżony wyrok w całości i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Jednocześnie, postanowieniem z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II KK 487/22, wydanym na rozprawie kasacyjnej, w trybie art. 538 § 2 k.p.k., Sąd

Najwyższy zastosował w stosunku do oskarżonego D.D. (a także w stosunku do oskarżonego K.D.) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy, to jest do dnia 26 września 2023 r., określając, że wobec uchylenia prawomocnego wyroku i ogłoszenia postanowienia o tymczasowym aresztowaniu w dniu 28 czerwca 2023 r. o godz. 14:05, trwanie tego środka przymusu należy liczyć od tej właśnie chwili i według niej oznaczyć należy rzeczywiste pozbawienia wolności oskarżonych w warunkach aresztu tymczasowego.

W uzasadnieniu przedmiotowego postanowienia podniesiono, że zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, iż obaj oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw. Takimi dowodami są dowody zgromadzone w toku postępowania karnego omówione w uzasadnieniu nieprawomocnego wyroku Sądu pierwszej instancji – a zatem spełniona została przesłanka z art. 249 § 1 k.p.k. Ponadto, Sąd Najwyższy wskazał, że oskarżonemu D.D. wymierzono nieprawomocnie karę łączną 7 lat pozbawienia wolności. W tej sytuacji potrzeba zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego znajduje uzasadnienie w przesłance przewidzianej w art. 258 § 2 k.p.k. Istnieje bowiem potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania w związku z grożącą oskarżonemu surową karą, której perspektywa odbycia mogłaby go skłonić do podjęcia bezprawnych działań zmierzających do utrudniania właściwego i bez zakłóceń przebiegu postępowania. Żaden inny środek zapobiegawczy nie zagwarantuje zabezpieczenia toku postępowania karnego w fazie postępowania odwoławczego. Nie istnieją przy tym okoliczności wymienione w art. 259 § 1 k.p.k.

Zażalenie na to postanowienie wniósł obrońca oskarżonego. Zaskarżył je w całości i zarzucił „obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 249 § 1 k.p.k. polegającą na niezasadnym uznaniu, że zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania odwoławczego jest konieczne, w szczególności poprzez stosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego, a wydany w stosunku do oskarżonego nieprawomocny wyrok wskazuje na duże prawdopodobieństwo, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu przestępstw, w sytuacji gdy przesłanka „dużego prawdopodobieństwa”, musi być

wsparta koniecznością zapewnienia prawidłowego toku postępowania, co powinno być wykazane w treści uzasadnienia skarżonego postanowienia;

b) art. 258 § 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że oskarżony będzie w bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne, pomimo że cały materiał dowodowy został zgromadzony i zabezpieczony, uchylenie wyroku Sądu II instancji nastąpiło z przyczyn proceduralnych, a wymiar grożącej oskarżonemu kary nie może stanowić samoistnej przesłanki do zastosowania środka zapobiegawczego w postaci aresztu tymczasowego". Mając powyższe na uwadze, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D.D., ewentualnie, z ostrożności procesowej, o kumulatywne zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania środków zapobiegawczych o charakterze wolnościowym, tj. poręczenia majątkowego, dozoru Policji i zakazu opuszczania kraju połączonego z zatrzymaniem paszportu.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

Zaskarżone postanowienie zostało już poddane kontroli w stosunku do D.D. Postanowieniem z dnia 11 lipca 2023 r., sygn. akt II KZ 46/23, rozpoznając zażalenie wniesione przez obrońcę oskarżonego – adw. A.W., Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Należy podzielić pogląd, zgodnie z którym niedopuszczalne jest rozpoznanie zażalenia, wniesionego przez jednego z obrońców oskarżonego, na postanowienie, które już się uprawomocniło na skutek rozpoznania zażalenia innego obrońcy tej samej osoby (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2003 r., I KZP 31/03, OSNKW 2003, z. 11-12, poz. 95; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2023 r., II KZ 22/23). Nie bez znaczenia jest również to, że zażalenie wniesione w tej sprawie przez adw. P.F. nie zawiera nowych i innych zarzutów niż to, które było przedmiotem rozpoznania w sprawie II KZ 46/23. Zażalenie kwestionuje bowiem spełnienie w tej sprawie przesłanek tymczasowego aresztowania, tj. zastosowanie art. 249 § 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

(TM)

[ał]